

מכתבים אלותי

1.1.59, המבוגר עד 17.1.59. אחרי תאריכים אלה יהיו אורחים הגונים. בכל אופן כך הם מקחים.

★ ★ ★

אבישלי אומר, שמשלם המסים הוא היחיד, שאינו חייב לעבוד בחינות כדי לעבוד בשביל הממשלה.

★ ★ ★

שהקיבוץ לא בשבירו

קודם כל אני רוצה להסביר (1106/80) היא מורה. והיא רוצה להתכתב עם צעיר בעל "שכל מתובל בחוש הומור" למותר לומר שהוא צריך לאהוב מאד טיולים ומוסיקה וספרות ותיאטרון. הוסיפו בעצמכם אם השמטתי משהו. טוב, אבל אין זה הכל. תארו לכם שהיא רוצה דחקא ב"טיפוס קיבוצניק שהקיבוץ לא בשבילו". עליו להיות בגיל 25-30.

★ ★ ★

כל אחד רואה, משום מה, חובה לעצמו, לספר שיש לו תחביב כלשהו. תחביב, אמר פעם משהו חכם מאד כנראה, היא עבודה קשה שהיית מתבייש לעבוד בה למחייתך.

★ ★ ★

זהירות לא רצויות

מכתבו של (1106/81) מלא מרכאות. הוא רוצה להכיר נערה חמודה בעלת "לב רחב", אוזן קשבת ואף לא גבוהה, נערות בעלות "יומרה אינטלקטואלית" ו/או "זוהר", אינן רצויות לאיש הצעיר. אם נמצאות בין אלה נערות, הרוואות, "בעולם הצליל" חלק מישותן — לא רק לשם התפארות, הרי ימצאו בו רע נאמן, אומר הוא. אשר לו, הריהו בחור "אינטליגנטי" בן 24, "המחפש את האושר שבאהבה אך עד כה מצא רק נושאים מהלכים על שתיים". את רוצה לומר לי שאת מתכוונת לכתוב לו?

★ ★ ★

קצר וצודק

(1106/82) מקשקות בדואט, שמוטב קצר וקולע, מאשר ארוך וצולע, ובכלל, הן אומרות בנשימה אחת, שהן רוצות להתכתב עם שני בחורים כבני 30, גבוהים ובעלי חוש הומור. אל חסכלו עלי ככה, אני לא אשמה.

באנו ליהנות...

מצטערת, אך לא יכולתי להימנע מלשמוע במסיבת את האשה הצעירה הלבושה שמלה שחורה אמפירית אומרת לבעלה: "לא, בודאי שאני לא רוצה להתווכח על זה. אחרי הכל באנו הנה ליהנות, לא? ואני באמת לא רוצה להתווכח על שום דבר. באמת, מוטב שלא נדבר עליה. כל מה שאני אומרת הוא שזה נראה משונה. לא? אני רוצה להגיד — הרי פגשת אותה רק פעם אחת, ולא יכולת לזכור איפה, ויחד עם זאת היא כל כך שמחה לראות אותך. באמת שזו חיתה קבלת פנים יפה מאד מאד כמעט זר לגמרי. מובן שהיה זה הכל מקרי, שהיא ידעה כל כך הרבה עליך. זאת אומרת — איך שאינך יכול לסבול שתי כפיות סוכר בקפה שלך. כמובן שכל אחד יכול לדעת דבר כזה. כן, אני יודעת שאפילו אמר יודעת זאת! אבל קשה לעררב אותה עם אמך. משונה גם שלא היכרת לי אותה, מותק. אולי היא חשבה שאני אמך. אם לשפוט איך שהיא לחוצה בתוך המחנך שלה... כל מה שאני רוצה לומר הוא שאני מאד שמחה שאתה פוגש ידידים ותיקים. באמת שאין צורך לומר מלה על הפיגורה האיומה שלה. כי אחרי הכל באנו הנה ליהנות, לא, מותק?

"ונהיה אסירי תודה לך אם תפרסמי את מכתבנו זה, אבל רק לאותן בנות שחושבות שיש להן דם. "אנו קוראים את מדורך בעתון מדי שבוע ומעוניינים להשתתף בו. "היסטנו אם מותר לנו בכלל להשתתף במדורך, היות ואנו יוצאי דופן בחברה, ואנשים הנמצאים מאחורי הסורג. אבל היות ואנו משתחררים תוך תקופה קצרה החלטנו שאם לא תתנגדי נוכל להציע את עצמנו למדורך, כשם שעושים אחרים. "אנו מעוניינים להתכתב עם כל סוג שהוא של בנות, אבל ישנה הגבלה בגילים, בגלל שיש בינינו הפרשי גיל של עשר שנים. זאת אומרת שהאחד המבוגר הוא בן שלוש ואחת והשני, הצעיר יותר, הוא בן עשרים ואחת. "אנו מוכנים להתכתב על כל נושא שהוא, אבל למען שאותן אמיצות הלב, תהיינה מוכנות לסכן את נירחותיהן ובוליהן, אנו מוכנים לספר מעט על הביוגרפיה שלנו. "המבוגר: "פורץ מועד" — יושב בבית ההבראה הזה כבר כשלושים חודש ותוך חודשים יצא לחופשי. "תחביבו הוא ספרות וכן הוא מתעסק — חוץ מפריצות — גם בכתיבת מחזות, שאחד מהם הוא כבר סיים, והוא על נושא אקטואלי לחיי, בקיצור על נושא העבריינות. וכן הוא הופיע מעט על הבמה במידה שהתנאים הירשו לו. "הצעיר — ילד שהיה תמיד בבית, ויום אחד יצא לרחוב והלך לאיבוד עד שהמטרה מצאה אותו. "יושב בסך הכל חודשים (סירון) נראה מפוחד מהמקום, ואין סיכויים לפגוש אותו שם אחרי התחלת השנה החדשה. "תחביביו הם: ציור (נא לא לערבב עם הצייר הפורץ) תעופה, וסתם עניינים שהיה מוכן לחשוב עליהם. גבוה, רזה, לא מכוזר ביותר. המשותף בין שניהם: אוהבים לקבל ולכתוב מכתבים. מוכנים לקבל מכתבים לפי הכתובת הנוכחית, הצעיר עד

מבט עמוק, חיוך חיוור

מסוג המכתבים שהיית נשבעת שנערת כתבה אותם. אך אם להאמין ל(1106/75) הוא בהחלט איננו כזה: "בדרך בה הלכתי לא אוכל לשב... ואת זכרונותי שזרתה רוח הסתיו יבואו אחרים וילקטו... ואני אחפש את אשר בהמשכה של הדרך, לפעמים נשב על כוס קפה הפוך... ולפעמים רחובותיה הסואנים של העיר הגדולה ישקעו אותנו בהילות השעה. אך בכל זאת יש עת, ובחדרי חדרים נחפש את הלא-נמצא כי על כן חיינו נשזרו במציאות ודמיון... משכחות של שריון מעולף ושל מיסתורין. "ואם זרים אנו זה לזו... הרי בדרך אחת נלך... ואולי נפגש... ובמבט עמוק... בחיוך חיתר... בניב זה, דומם, תאספנו הדרך הממשכה עד המחר הלא-הידוע. "אלמונית את ואלמוני אני... ואם תרצי לדעת אודותי, הריני מאלה אשר שיקעו את חייהם ביגות לספרי הלימוד הגבוה... אירגונים וכנסים ובכל זאת... משהו חסר... ואולי זו את. "אם תרצי להסיר מעלי את מעטה האלמוניות — כתבי לי". לא, לא, הוא איננו ירושלמי. תל-אביב, דחקא.

★ ★ ★

איכרה את הקשר

נורא מה שקרה ל(1106/76) היא היתה שנתים בחוץ לארץ, חזרה ואיכרה קשריה. כאן המקום לומר שהיא מורה שומרת מסורת, בת 23, ועניין רב לה בספרות. תיאטרון ולפני שאני שוכחת: פסיכולוגיה.

★ ★ ★

שתעזור לו

כאלו שאינך מתה להכיר איזה אמריקאי אחד. (1106/77). במקרה כזה, הוא בדיוק אותו דבר שרשם הרופא בשבילך. הוא מצהיר שבניגוד לטיפוס האמריקאי המקובל, הוא קורא מדי פעם ספר טוב, נהנה ממחזה טוב בברודוויי ומסיים השנה את חוק לימודיו במכללה. אגב, את כל זה הוא כותב בעברית. הוא מתכוון לבלות שנה בישראל ורוצה שאת תעזרי לו להיקלט. אז כתבי אליו ואמרי לו שאת יפה ואינטליגנטית.

★ ★ ★

(לא) כשמן כן הן

(1106/78) מתנדבות בעצמן לומר שהן בגיל הספערשרה אולם יש להן דעות אחרות על גיל זה. זה דחקא לא נכון מה שאמרים עליהן והכל. ואם יש שני בנים שחושבים אותו הדבר, אז יופי אם הם גבוהים ובני אדם. כי הן עליונות ונחמדות וכל התכריכים אומרים שהן... והן תלמידות תיכון ואת כל הפרטים ימסרו אך ורק לאלה שיכתבו להן, אז אתם רוצים או לא?

★ ★ ★

המשטרה מצאה אותה

התלבטתי מאד אם לפרסם את המכתב הבא, אולם מלמלתי לאחר מכן לעצמי משהו על בלי מורא וכלי משוא פנים. אני מוסרת את המכתב כלשונו (1106/79): "אנו זוג יאסירים. כלומר דיירים.

נערת השבוע

משכית לא יכלו למצוא לעצמם דוגמנית מקסימה יותר מאשר נורית סירקין בת השלוש וחצי. היא יפה לא פחות מכל דוגמנית אחרת. אם לא יותר, והיא פקחית לפחות כמותן. נורית הפעוטה היא שנוצצית חמודה המתחילה לשחק, מיד כשהיא רואה את עצמה עומדת בפני מצלמה. היא דוברת בינתיים רק עברית. אבל זה רק שלב.

BABY WHITE

עם התקרב החורף שטפו לבניכם ודברי הצמר הלבנים **ב.ביבי וויט** ותתפלאו על לובנם וצחיותם של ג.

להשיג בבתי המרקחת ופרפומריות

sharon

SHARON CHEMICAL WORKS LTD.

שרון מפעלים כימיים בע"מ

מילנו, איטליה

גם בה חי ישראלי בניכר, והוא מוני על "העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי, חמוסק לישראל בניכר, דו"ח מלא ונאמן על התר חרש במולדת, מדי שבוע.